

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

תורה – במדבר פרק ד'

(כו) על פי אהרן ובניו תהיה כל עבדת בני הגרשני לכל משאם ולכל עבדתם ופקדתם עליהם במשמרת את כל משאם: (כו) על פי אהרן ובניו תהיה כל עבדת בני הגרשני לכל משאם ולכל עבדתם ופקדתם עליהם במשמרת את כל משאם: (כו) על מימר אהרן ובנוהי יהי כל פלחן בני גרשון לכל מטולהון ולכל פולחנהון ותמננו עליהון במטרא ית כל מטולהון:

(כח) זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: (כח) זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: (כח) דין פולחן זרעית בני גרשון במשכו זמנא ומשרתהון בידא דאיתמר בר אהרן כהנא:

(כט) בני מררי למשפחתם לבית אבתם תפקד אתם: (כט) בני מררי למשפחתם לבית אבתם תפקד אתם: (כט) בני מררי לזרעיתיהון לבית אבהתהון תמני יתהון:

(ל) מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד את עבדת אהל מועד: (ל) מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה תפקדם כל הבא לצבא לעבד את עבדת אהל מועד: (ל) מבן תלתין שניו ולעלא ועד בר חמשינ שניו ותמננו כל דאיתי לחילא למפלח ית פולחן משכו זמנא:

רש"י

(כו) על פי אהרן ובניו – ואיזה מהזנים ממונה עליהם ציד איתמר בן אהרן הכהן:

נביא – שופטים פרק יג' ח' יא'

(ח) ויעתר מנוח אל יהוה ויאמר בי אדוני איש האלהים אשר שלחת יבוא נא עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד: (ח) ועלי מנוח קדם יי ואמר בבעו יי נביא דיי דשלחתי ייתי כען עוד לוחנא וילפיננא מה נעבד לרביא דאתיליד:

(ט) וישמע האלהים בקול מנוח ויבא מלאך האלהים עוד אל האשה והיא יושבת בשדה ומנוח אישה אין עמה: (ט) ושמיע קדם יי עלותיה דמנוח ואתא מלאכא דיי עוד לות אתא והיא יתבא בחקלא ומנוח בעלה לית עמה:

(י) ותמהר האשה ותדץ ותגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר בא ביום אל: (י) ואוחיאת אתתא ורהסת וחויאת לבעלה ואמרת ליה הא אתחזי לי גברא דיאתא ביומא דיכי לותי:

(יא) ויקם וילך מנוח אחרי אשתו ויבא אל האיש ויאמר לו האתה האיש אשר דברת אל האשה ויאמר אני: (יא) וקם ואזל מנוח בתר אתתיה ואתא לות גברא ואמר ליה האת גברא די מללתא עם אתתא ואמר אנא:

רש"י

(ח) לנער היוולד – העתיד להוולד: (יא) אחרי אשתו – אחר עלתה:

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

כתובים – משלי פרק לא' ז'-י'

- (ז) יִשְׁתַּה וְיִשְׂפַח רִישׁוֹ וְעַמְלֹו לֹא יִזְכֹּר עוֹד: (ח) וּנְשִׁיתוֹ וּנְטַעוֹן מִסְכִּינַתְהוֹן וּשְׁחִקִיהוֹן לֹא זָכוֹר וְטוֹב:
 (ח) פֶּתַח פִּיךָ לְאֱלֹהִים אֵל דִּין כָּל בְּנֵי חַלּוֹף: (ט) פֶּתַח פּוֹמֵךְ לְהַלִּין דְּלֹא מִסְטוֹ דִּין וְדוֹן לְכוֹלְהוֹן בְּנֵי עוֹלִי:
 (ט) פֶּתַח פִּיךָ שֶׁפֶט צֶדֶק וְדִין עֲנִי וְאֶבְיוֹן: (י) פֶּתַח פּוֹמֵךְ וְדוֹן צִדְקָתָא וְדוֹן לְעַנְיֵי וּלְעַלְיָבֵי:
 (י) אִשֶׁת חַיִל מִי יִמְצָא וְרַחֵק מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: (י) אִתְתָּא כְּשֶׁרְתָּא מִנּוּ יִשְׂכַח יִקְרָא הִיא מִן כִּיפֵי טְבַתָּא טִימְהָא:

רש"י

- (ז) אשת חיל – היא התורה. מי ימצא – מרגליות:
 – אשתי הזוכה למצוא אותה. מפנינים –

משנה – עירובין פרק יא'

(א) אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שפוכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

ויחפש וכו' וימצא, אף מציאה האמורה כאן על ידי חיפוש, וחיפוש הוא בנר דכתיב (משלי כ) נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. ותקנו הבדיקה בלילה מפני שבליילה כל העם מצויין בצתיסה ואור הנר יפה לבדיקה בלילה יותר מביום דשרגא בטיהרא למאי מהניא. ומיהו אם לא דק ליל ארבעה עשר ובודק בארבעה עשר שחרית כריך שיבדוק נמי לאור הנר: ולמה אמרו – לקמן במתניתין: שתי שורות – של חציות הסדורות זו על גב זו במרתף של יין כריך לבדוק ביניהן, אחר שאמרו כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין כריך לבדוק, למה הכריחו לבדוק. ומשני, לא אמרו אלא במרתף שמכניסין בו חמץ, כמו מרחף שמסתפק ממנו יין לשלחנו ופעמים שהשמש עומד למזוג ופתו בידו וכשהיין כלה נכנס במרתף להביא יין: שתי שורות על פני וכלל המרתף – דרך אורכי יין לסדר חציותיהן שורות שורות, שממלאין כל

רע"ב – (א) אור לארבעה עשר – ליל שלמחרתו יהיה ארבעה עשר. וקורא התנא בלילה אור כדרך שקורין לעיור סגי נהור ולישנא מעליא נקט: בודקין את החמץ – אית דמפרשי טעמא לבדיקה כדי שלא יעבור על כל יראה וכל ימצא אם יהיה חמץ בביתו בפסח. ורע"ג דבבבול בעלמא סגי, חיישינן שמא ימצא גלוסקא יפיפיה וימלך על בייטו ויחשוב עליה לאכלה ויעבור עליה על כל יראה וכל ימצא, הלכך בודקים את החמץ כדי לבדוק מן העולם. ואית דאמרי טעמא לבדיקה גזירה שמא ימצא חמץ בביתו בפסח ויאכלנו כיון שאין רגיל להיות בדל ממנו כל שאר ימות השנה: לאור הנר – בגמרא יליף לבדיקת חמץ כריכה שמהא לאור הנר, מדכתיב הכא (שמות יב) שאור לא ימצא, וכתיב התם (בראשית מד) וימצא הגביע, מה מציאה האמורה שם על ידי חיפוש, שנאמר

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

כמין גא"ס יונית, שורה אחת בזקיפה ושורה אחת בשכיבה: שתי שורות החילונית – השורה העליונה הסמוכה לשמי קורה הרואה פני הפתח ושלמטה הימנה. ואותן שלפנים אינו צודק כלל. ומן החילונית אינו צודק אלא שתי העליונות בלבד:

(ב) אין חוששין שפא גרדה חלדה מבית לבית וממקום למקום, דאם בן, מןחצר לחצר ומעיר לעיר, אין לדבר סוף:

בכך הרי גם מחזר לחזר יש לומר כן אני בדקתי קודם לחזרי ולאחר דיקתי הביאה חולדה חמץ מחזר חזרי לחזרי ואין לדברו סוף:

(ג) רבי יהודה אומר, בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הבעור. וחכמים אומרים, לא בדיק אור ארבעה עשר, יבדוק בארבעה עשר. לא בדיק בארבעה עשר, יבדוק בתוך המועד. לא בדיק בתוך המועד, יבדוק לאחר המועד. ומה שמשיר, יניחנו בצנעא, כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו:

לו חמץ שעבר עליו הפסח שהוא אסור בהנאה בחמץ של היתר שנעשה לאחר הפסח. ור' יהודה סבר לאחר הביעור דהיינו לאחר זמן איסורו של חמץ לא יבדוק כלל דלמא אתי למיכל מיניה. ורבנן אמרי יבדוק לאחר זמן איסורו ולא חיישין דלמא אתי למיכל מיניה כיון שכל עצמו מחזר עליו לשרפו. ואין הלכה כר' יהודה:

קרקעית המרתף וחזרין ומניחין חבית על חבית, כשורות התחתונות כך שורות העליונות עד שמי הקורה – ושתי שורות שאמרו בית שמאי הם שורה חלונית מן הארץ עד שמי קורה וחוזר וצודק החביות העליונות, על פני ארכו ורחבו של מרתף, נמצאו שתי שורות

רע"ב – (ג) אין חוששין – כשדק הבית בזוית זו ובא לצדוק זוית זו, אין חוששין שמה בתוך שבתאי לזו גררה חולדה למקום הצדוק ולכך אני לחזור ולצדוק, שאם זאת לחוש

רע"ב – (ג) בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית – הכי קאמר, בלחוד משלשה פרקים הללו בלבד בודקים, ולאחר שלשה פרקים הללו אם לא צדק שוב אינו צודק: בתוך המועד – בשעה ששית שהוא מועד הביעור: לאחר המועד עד שחשך – ואית דמפרשי, בתוך המועד, בתוך הפסח. לאחר המועד, לאחר הפסח, כדי שלא יתערב

(ד) רבי מאיר אומר, אוכלין כל חמש ושורפין בתחלת שש. ורבי יהודה אומר, אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש:

חמש – ואינו אוכל, גזירה משום יום המעונן דטעי וסבר על השביעית שהיא חמישית. ומיהו לשרוף אינו צריך ומאכיל לבהמתו. אבל ששית אף בהנאה אסור מדרבנן, גזירה משום שביעית. והלכה כר' יהודה:

רע"ב – (ד) ושורפין בתחילת שש – ואע"ג דכל שעה ששית מדאורייתא שריא, גזרו רבנן עליה דילמא טעו וסבור על השביעית שהיא ששית. אבל החמישית לא טעו למימר על השביעית שהיא חמישית ומתח: תולין כל

(ה) ועוד אמר רבי יהודה, שתי חלות של תודה פסולות מנחות על גג האצטבא. כל זמן שמנחות, כל העם אוכלים. נטלה אחת, תולין, לא אוכלין ולא שורפין. נטלו שתיהן התחילו כל העם שורפין. רבן גמליאל אומר, חלון נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש:

מרבנות לחמי תודה בשלשה עשר בניסן, שכל מי שיש לו תודה להביא מביאה בשלשה עשר,

רע"ב – (ה) שתי חלות – של חמץ: של תודה פסולות – שנפסלו בלינה. שמתוך שהן

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

שאם היו כשרות לא היו נותנים אותן שם לפסלם בידים, שמונחות שם עד זמן הביעור ונשפרות: על גג האילטבא – שהיה זהר הבית. כדי שיראו אותם שם לסימן: ניטלה אחת מהן – בתחילת שעה חמישית בא שלח בית דין ונוטל האחת, וכל העם מכירים שהגיע שעה חמישית ותולין: ותרומה כל חמש – דאסור להפסיד קדשים בידים כל זמן שיכול לאכלם: ושורפין בתחילת שש – דהשתא ודאי רובא טעו בין ששית לשביעית. ואין הלכה כרבן גמליאל:

(ו) רבי חנינא סגן הכהנים אומר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שננטמא בולד הטמאה עם הבשר שננטמא באב הטמאה, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא ואמר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום בגר שננטמא בטמא מת, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו:

אוכלין ולא שנה משקין: צנר שנטמא בטמא מת – האי נר של מתכת הוא. וכל כלים חוץ מכלי חרס שנגעו בטומאת מת נעשו כמותה, אם אב אב, אם ראשון ראשון, דכתיב (במדבר יט) צחלל חרב, ודרשין חרב הרי הוא כחלל, שהחרב שנגע במת נעשה אבי אבות כמת עצמו, וכשנגע בטמא מת שהוא אב נעשה גם כן החרב אב, והוא הדין לכל שאר כלים חוץ מכלי חרס, נמצא הנר של מתכת שנגע בטמא מת, נעשה אב הטומאה. והשתא הוסיף ר' עקיבא על דברי ר' חנינא סגן הכהנים, שר' חנינא לא התיר אלא להחזיר השלישי שני, ור' עקיבא התיר להחזיר השלישי ראשון, שהשמן שנפסל בטבול יום שהוא שלישי, כשמדליקין אותו צנר שננטמא בטמא מת, שהנר עצמו נעשה אב כמו שאמרנו, נמצא שחוזר השלישי להיות ראשון ואף על פי כן לא נמנעו, דהואיל ויש שם טומאה עליו לא חיישינן ליה ומוחר להוסיף בידים:

נפסלות בלינה לבוקר של ארבעה עשר. לחמי תודה ארבעים חלות, עשר מהן חמץ. ותודה נאכלת ליום ולילה, ואם היו מביאים אותם בארבעה עשר אין נאכלות של חמץ אלא עד ששעות, ואסור להביא קרבן ציום שיתמעט זמן אכילתו, שאין מביאין קדשים לבית הפסול, הלכך כל מי שהיה עליו קרבן תודה מביאה בשלשה עשר, דבארבעה עשר לא יוכל להביאה, וכל שכן צפסח, ונפסלו בלינה ליום ארבעה עשר לפי שלא היו להן אוכלין כל כך. ומשום הכי לפסולות, היו נתונות שם,

רע"ב – (ו) מימיהם של כהנים לא נמנעו – משום דבעי למתני סיפא מדבריהם למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה [נקט] לה הכא: מלשרוף את הבשר שננטמא בולד הטומאה – בולד של ולד האמר, כלומר הבשר שהוא שלישי שננטמא בשני לטומאה, שהוא ולד של ולד, לא נמנעו מלשרפו עם הבשר שננטמא באב הטומאה שהוא ראשון לטומאה. וכשנגע זה הבשר שהיה מתחילתו שלישי צבצר שננטמא באב הטומאה חוזר להיות שני. ואף על פי כן לא נמנעו מלשרפו עם חמור ממנו, דהואיל ואף זה הקל לשריפה עומד לא חשו אם מטמאין אותו יותר ממה שהיה. ואע"פ שאין אוכל מטמא אוכל מן התורה שנאמר בטומאת אוכלין (דברים יד) טמא הוא, הוא טמא, ואינו מטמא אוכל כיוצא בו, מכל מקום רבנן גזרו שיהיה אוכל מטמא אוכל: השמן – של תרומה: שנפסל בטבול יום – הוא שלישי לטומאה, דטבול יום פסל את התרומה מן התורה ועושה אותה שלישי לעולם, לא שנה

(ו) אומר רבי מאיר, מדבריהם למדנו, ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. אומר לו רבי יוסי, אינה היא המידה. ומוזרים רבי אליעזר ורבי

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

יהושע, ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה. על מה נחלקו, על התלוייה ועל הטמאה, שרבי אליעזר אומר, תשרף זו לעצמה וזו לעצמה. ורבי יהושע אומר, שתייהן באחת:

המדה, כלומר אי אתה יכול ללמוד זאת מדבריהם, אם התרת לשרוף טמא טומאה קלה עם טמא טומאה חמורה, תתיר לשרוף טהורה עם טמאה. והלכה כר' יוסי שאין שורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח. וטומאת משקין לטמא אחרים אינה מדאורייתא אלא מדרבנן כר' מאיר: ומודים ר' אליעזר ור' יהושע – ר' יוסי קאמר לה דאע"ג דר' אליעזר ור' יהושע אפליגו בשריפת תרומה, בהא מודים ששורפים זו לעצמה וזו לעצמה: על התלוייה ועל הטמאה – ר' אליעזר סבר דמוזהר על שמירתה של תלוייה, דכתיב (במדבר יח) את משמרת תרומתי, בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה תלוייה ואחת תרומה טהורה: ורבי יהושע אומר שתייהן כאחת – כיון דתלוייה היא אי אתה מוזהר על שמירתה. ועל התלוייה והטהורה לא נחלקו ששורפין, דהואיל ולא הוחזקה טומאה אין נראית כמטמא בידים:

רע"ב – (ו) מדבריהם למדנו – בין ר' מאיר בין ר' יוסי תרווייהו סבירא להו דבשר שנטמא בולד הטומאה לאמר ר' חנינא, מיירי בבשר שנטמא במשקים שנטמאו בכלי שנטמא בשרץ, ור' מאיר סבר טומאת משקים לטמא אחרים לאו דאורייתא, שאין המשקין מטמאים אחרים ואפילו אוכלין אלא מדרבנן, ומשום הכי קאמר מדברי ר' חנינא לאמר ששורפין בשר שנטמא במשקים דהוי ליה טמא מדרבנן, דמדאורייתא טהור מעליא הוא, עם בשר שנטמא באב הטומאה שהוא טמא דאורייתא: למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה – משגגיעה שעה שקית שהיא אסורה מדרבנן כמו ששורפין בשר שנטמא במשקין שהוא טהור גמור מן התורה עם בשר שנטמא באב הטומאה שהוא טמא דאורייתא: אמר לו ר' יוסי אינה היא המדה – ר' יוסי לטעמיה דסבירא ליה טומאת משקין לטמא אחרים דאורייתא ובשר שנטמא במשקין טמא מדאורייתא, הילכך אמר ליה אינה היא

גמרא – פסחים דף ז' ע"ב

לאור הנר וכו': מנא הני מילי אמר רב חסדא למדנו מציאה ממיציאה ומציאה מחיפוש ומחיפוש מחיפוש ומחיפוש מנרות ונרות מנר מציאה ממיציאה כתיב הכא שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים וכתוב התם ויחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא ומציאה מחיפוש דידיה ומחיפוש מנרות דכתיב בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות ונרות מנר דכתיב נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חפש כל חדרי בטן. ואבוקה לא והאמר רבא מאי דכתיב ונגה כאור תהיה קרנים מידו לו ושם חביון עזו למה צדיקים דומין בפני שכינה כנר בפני האבוקה ואמר רבא אבוקה להבדלה מצוה מן המובחר אמר רב נחמן בר יצחק זה יכול להכניסו לחורין ולסדקין וזה אינו יכול להכניסו לחורין ולסדקין רב זביד אמר זה אורו לפניו וזה אורו

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

לאחריו רב פפא אמר האי בעית והאי לא בעית רבינא אמר האי משך
נהורא והאי מיקטף איקטופי:

רש"י על הגמרא

אלא בודקה ציוס: ודהיכא – באיזה מקום
בחדר לא סגיא לה לאור הארובה: אי נימא
להדי ארובה – נגד החור ממך, אמאי לא,
היינו אכסדרה: ללדין – של חור: ונוגה –
של עתיד ללדיקים, כאור של שבעת ימי
בראשית יהיה:

קרנים – מלשון כי קרן עור פניו (שמות לד)
וזהרוין מיד הקדוש צרוך הוא לו ללדיק,
מזיו של הקדוש צרוך הוא ילכו זהרוין
להקריין פני הלדיקים, ולא יהיה אורם שזה
לאורו אלא כנר בפני הארובה: אורו לאחריו
– ואדם האוחזו לפניו הוא בודק, הלכך אין
יפה ללדיקה: בעית – מתיירא שלא יבעיר
את הבית, ואין לבו על הבלדיקה יפה: האי
משיך נהוריה – אור הנר נמשך ומאריך
במקומו, ואינו דולק בקפילות אלא נח במקום
אחד: מיקטף איקטופי – נפסק וקופץ תמיד,
לשון הקוטפים מלוח (איוב ב):

למדנו מליאה – האמורה בחמץ, ממליאה
האמורה בגביע דבנימין: ומליאה מחיפוש –
כלומר ואותה מליאה של בנימין מחיפוש
האמור אללה, דמה מליאה של גביע על ידי
חיפוש אף מליאת חמץ על ידי חיפוש:
והיפוש מחיפוש וחיפוש מנרות – לאחר
שלמדת שהיא על ידי חיפוש, חזור ולמוד זה
החיפוש מחיפוש שכתוב צירושלים שהוא
בנרות, כדכתיב בעת ההיא אחפש את
ירושלים בנרות: ונרות מנר – דכתיב בנר
יחידי נר (אלהים) נשמת אדם חופש כל חדרי
בטן ולקמיה מפרש הא למה לי: זכר לדבר –
כדפרשין, והשתא מפרש קראי היכא, וראיה
ממש ליתא, אלא אסמכתא בעלמא, דדברי
תורה מדברי קבלה נינהו: מפני שאור הנר
יפה ללדיקה – לקמיה מפרש מאי מעליותא
מארובה: לאורה נבדקה – לאור שלה
נבדקה, ואין כריך להביא לה אור הנר בלילה,

זוהר – נשא דף קכ"א ע"ב

איש או אשה פי יעשו מכל חטאת האדם וגו'. (במדבר ה) תא חזי, פתיב
(שופטים ד) וחבר הקיני נפרד מקונו מבני חובב חותן משה וגו', וחבר הקיני
מבני בניו דיתרו הוה, כמה דאת אמר (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני
וגו'. אמאי אקרי קיני. והא אוקמוהו. וכתביב (בראשית טו) את הקיני ואת
הקניזי. ואתמר דעבד קנא במדברא, פּעוּפּא דא, בגין למלעי באורייתא,
ואתפרש מן מתא, נפרד מקונו, אתפרש מההוא עמא דהוה בקדמיתא,
ואתדבק ביה בקודשא בריה הוא, נפרד מקונו:

זכאה בר נש דזכי באורייתא, למיזל לאתדבקא באורחוי. דכד בר נש אזיל
(דף קכ"ב ע"א) באורחוי דאורייתא, משיך עליה רוחא קדישא עלאה. כמה דאת
אמר, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. וכד בר נש סטי אורחוי, משיך
עליה רוחא אתרא מסטרא אתרא, והוא סטרא דמסאבא. וסטרא דמסאבא
אתער מסטרא דנוקבא דתהומא רבא, דתמן מדורין דרוחין בישי, דנזקי
לבני נשא, דאקרון נזקי עלמא. דהא מסטרא דקונו קדמאה אשתכחו:

חק לישראל – פרשת נשא יום ב'

ויתרו בקדמיִתָּא כּוּמְרָא לְעִבּוּדָּה זָרָה הָוָה, וּלְהָהוּא סֵטֶר הָוָה פְּלַח, וּמִשָּׁן
 עָלִיהּ רוּחָא מִהָהוּא אָתֵר. וְעַל דָּא אֶקְרִי קִינִי לְבִתֵּר נִפְרָד מִקִּינִי (ודאוי),
 וְאִתְדַבֵּק (נִיָּא וְאִתְחַבֵּר) בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, (מאי משמע) דְּכָל מָאן דְּאִתְדַבֵּק
 בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְעֵבִיד פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, כְּבִיכּוּל, הוּא קִינִי עֲלִמִין,
 עֲלִמָּא דְלַעֲיָלָא וְעֲלִמָּא דְלַתְתָּא. וְהָא אֹקֻמוּהָ, וְעִשִּׂיתֶם אוֹתָם כְּתִיב:
 וְכָל מָאן דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, כְּבִיכּוּל פְּגִים לְעִילָא, פְּגִים לְתַתָּא,
 פְּגִים לְגַרְמִיָּה, פְּגִים לְכָל עֲלִמִין. מְתַל לְאִינוּן מִפְּרִישֵׁי יָמִין דְּשִׂאטֵי (ס"א
 דְּטַסְרִין) בְּאַרְבָּא, קָם חַד שְׂטִיָּא בִּינֵיהוּ, בְּעָא לְנִקְבָּא וְכוּ':
 וְעַל דָּא אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשֶׂוּ וְגו', הָאָדָם וְגו'. (תא חזי) (הוּסַע ו) וְהִמָּה כְּאָדָם
 עֵבְרוּ בְרִית. אָדָם עֵבֵר עַל פְּקוּדָא חַד דְּאֹרִייתָא, גְּרִים לִיהּ לְגַרְמִיָּה מִיָּתֵהּ,
 וְגִרָם לְכָל עֲלִמָּא, פְּגִים לְעִילָא, פְּגִים לְתַתָּא, וְהָהוּא חוּבָא תְּלִיָּא, עַד
 דִּיקִיִּים קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלִמָּא כְּמִלְקָדְמִין, וְיִתְעַבֵּר הָהוּא פְּגִימוּ מְעֲלָמָא,
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֶעֱצ וּמַחָה יְיָ אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל
 כָּל פְּגִימִים וְגו'. וּבְגִין כֵּן כִּי יַעֲשֶׂוּ מִכָּל חַטָּאת הָאָדָם. (כתיב) הָאָדָם, אָדָם
 קוּדְמָאָה:
 לְמַעוּל מַעַל בֵּינִי, דִּמָּאן דִּיפּוּק מִרְחֻמֵי, וְיִנְקָא מִן דִּינָא, הוּא גְרִים פְּגִימוּ
 וְכוּ', וְעַל דָּא, רְחֻמָּנָא לִישׁוּבָן מַחֲיִיבֵי דְהָאִי עֲלִמָּא, וּמִן פְּגִימוּ דְלַהוּן, כְּמָה
 זְכָאִין מִסְתַּלְקֵי בְּגִינֵיהוּ, בַּר כָּל מַה דְּגַרְמֵי לְעִילָא וְתַתָּא:

הלכה – הרמב"ם תפילה פרק ז'

(א) כשחוגר חגורו מברך אזור ישראל בגבורה כשלוּבש נעליו מברך שעשית לי כל צרכי
 כשמהלך לצאת לדרך מברך המכין מצעדי גבר ומברך אדם בכל יום ברוך אתה יי'
 אלהינו מלך העולם שלא עשני גוי ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה
 ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם שלא עשני עבד:
 (ב) שמנה עשר ברכות אלו אין להם סדר אלא מברך כל אחת מהן על דבר שהברכה
 בשבילו בשעתו כיצד הרי שחגר חגורו והוא על מטתו מברך אזור ישראל בגבורה
 שמע קול התרנגול מברך הנותן לשכוי בינה וכל ברכה מהן שלא נתחייב בה אינו
 מברך אותה:
 (ג) כיצד לן בכסותו אינו מברך כשעומד מלביש ערומים הלך יחף אינו מברך שעשית
 לי כל צרכי ביום הכפורים ובתשעה באב שאין שם רחיצה אינו מברך נטילת ידים ולא
 המעביר חבלי שינה אם לא נכנס לבית הכסא אינו מברך אשר יצר את האדם וכן שאר
 ברכות אלו:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
 בת שמועה, דניאלה פורטונה בת ראל, צדיקה בת שרה ז"ל.